

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Borowczak

Protokolant: sędzia przewodniczący

przy udziale Prokuratora Anny Zygmontczuk

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **M. S.**

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

postanawia:

- 1. na podstawie art.572 k.p.k. umorzyć postępowanie co do objęcia wyrokiem łącznym kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej M. S. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 września 2012 r., sygn. akt III K 58/12,**
- 2. na podstawie art.35§1 k.p.k. uznać się niewłaściwym do rozpoznania sprawy w zakresie wyroków: Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 8 listopada 2016r. w sprawie VIII K 722/16, Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2017r. w sprawie III K 324/17 oraz Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2017r. w sprawie VIII K 280/17 i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w Poznaniu jako sądowi właściwemu,**
- 3. na podstawie art.632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wobec skazanego M. S. wszczęto postępowanie o wydanie wyroku łącznego. Postanowieniem z dnia 29 września 2017 r. w sprawie III K 839/17 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu stwierdził swą niewłaściwość do rozpoznania sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec M. S. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Sąd zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. Zgodnie bowiem z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. Poz. 396) przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba dokonywana jest zaś według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego.

W myśl obecnie obowiązującego art.85§1 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Przepis art. 85 § 2 k.k. stanowi zaś, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Jednym z warunków orzeczenia kary łącznej jest więc to, by kary obejmowane karą łączną podlegały wykonaniu, a więc nie były już w całości wykonane (w niniejszej sprawie wykluczono zastrzeżenie dotyczące art. 89 k.k., ponieważ w przypadku M. S. nie mamy już do czynienia z karami z warunkowym zawieszeniem ich wykonania).

W niniejszej sprawie wobec M. S. zapadło dziesięć wyroków (k. 24-25, 37-40 akt Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. III K 839/17 i k. 464-468 akt Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. III K 324/17), w tym także wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 września 2012 r., sygn. akt III K 58/12 skazujący M. S. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Stosownie zaś do § 2 tego artykułu jeżeli w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, wyrok łączny wydaje sąd wyższego rzędu.

Rozważając ewentualną możliwość objęcia wyrokiem łącznym kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 września 2012 r., sygn. akt III K 58/12 należało stwierdzić, że kara ta została już w całości wykonana – w dniu 21 sierpnia 2014 r.

W tej sytuacji, ponieważ zgodnie z art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są kary podlegające wykonaniu, a kara pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 września 2012 r., sygn. akt III K 58/12 nie podlega już wykonaniu, to tym samym nie ma podstaw do objęcia tej kary wyrokiem łącznym.

Wskazać następnie trzeba, że spośród wyroków zapadłych wobec skazanego M. S. do wykonania pozostały jeszcze trzy z nich, a mianowicie: wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 8 listopada 2016 r. w sprawie VIII K 722/16, wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie III K 324/17 i wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2017 r. w sprawie VIII K 280/17, które uprawomocniły się, odpowiednio, w dniu 16 listopada 2016 r., w dniu 22 czerwca 2017 r. i w dniu 1 lipca 2017 r., a więc w każdym przypadku po wejściu w życie wskazanej wyżej ustawy z dnia 20 lutego 2015 r.

Sąd w pełni zgadza się przy tym z panującym w orzecznictwie poglądem, wedle którego trzeba przyjąć, że każdy sąd rozpoznający sprawę o wydanie wyroku łącznego zobowiązany jest, na podstawie art. 572 k.p.k., do umorzenia postępowania zawsze wówczas i w takim zakresie, w jakim stwierdzi brak warunków do wydania wyroku łącznego. Jeżeli to sąd wyższego rzędu stwierdzi brak warunków do „połączenia” wyroku tego sądu z wyrokami sądów niższego rzędu, to ocena właściwości rzeczowej do dalszego prowadzenia sprawy o wydanie wyroku łącznego uzależniona będzie od etapu rozpoznania sprawy. Jeśli nastąpi to w toku przygotowania do rozprawy, znajdzie zastosowanie art. 35§1 k.p.k., przy czym postanowienie o przekazaniu sprawy innemu sądowi, poprzedzone być musi orzeczeniem o stosownym umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego (choćby miało to nastąpić w jednym postanowieniu). Postanowienie o przekazaniu sprawy sądowi niższego rzędu, w omawianym układzie procesowym, jest wszak wyłącznie następstwem uznania, że wyrok sądu wyższego rzędu nie spełnia warunków do objęcia go wyrokiem łącznym z wyrokami sądów niższego rzędu, a procesowym tego wyrazem jest umorzenie postępowania w tym zakresie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt I KZP 32/06, LEX nr 214181, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2011 r., sygn. akt IV KO 107/11, Legalis nr 499459). Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, toteż Sąd uznał, że nie jest właściwy do rozpoznania sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone późniejszymi wyrokami sądów rejonowych, co do których mogą zachodzić warunki do wydania takiego wyroku.

Z uwagi na powyższe, Sąd postanowił umorzyć postępowanie w zakresie wskazanym w punkcie 1. części rozstrzygającej, a w zakresie wyroków Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 8 listopada 2016 r. w sprawie VIII K 722/16, Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie III K 324/17 i Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2017 r. w

sprawie VIII K 280/17 – co do których mogą zachodzić podstawy do wydania wyroku łącznego – przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, jako sądowi właściwemu do jej rozpoznania. To właśnie Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu jest bowiem sądem, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji, orzekający karę podlegającą łączeniu, w rozumieniu art. 569 § 1 k.p.k. (pkt 2. części rozstrzygającej).

O kosztach postępowania orzeczono, jak w punkcie 3. części rozstrzygającej.

SSO Tomasz Borowczak